

Isidor Herskinds prædiken julesøndag

Taler

Isidor Henius Herskind
Præst

Dato

28. december 1941

Sted

Bårse Kirke, ved Præstø

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 25-32

1 Den gamle Simeon

Der er mange smukke Ting at se i Julen, og der er smukke Skikke. Saaledes f.Eks. den Skik, at der skal være en Julemand. Han skal komme ind med hvidt Haar og
5 hvidt Skæg og med Favnen fuld af Gaver til Unge og Gamle.

Saadan en Julemand har vi ogsaa i Evangeliet, nemlig den gamle Simeon. Netop i Dag kommer han til os.

10 Han beskrives som en god Mand helt igennem; og en glad Mand. Der var dog eet, som han savnede, nemlig det at se den Messias, der var alle Jøders Forventning. Men, det var lovet ham af Gud.

Paa dette Punkt var han stillet som en af os. Vi har heller ikke set Jesus; men vi
15 glæder os i Haabet om, at vi engang skal se ham, naar vi forbliver tro. Men indtil vi faar ham at se helt og fuldt, ser vi ham dog med det indre Øje, med Troens og Tankens Øje, eller Hjertets Øje. Og saadan var det ogsaa med den gamle Simeon.

20 Dog er der mange, der ikke ser ham paa denne Maade, men bare tænker og siger: »Man ved jo aldrig rigtig, hvad man skal tro – –.«

Til saadanne famlende Mennesker kommer nu Julemanden, den gamle Simeon, med Favnen fuld af Gaver eller gode Raad med Hensyn til, hvad man kan gøre
25 for ret at faa Herren at se.

Der er sagt om ham 3 Ting:

30 Først: Han var retfærdig og gudfrygtig og forventede Israels Trøst.

Dernæst: Den Hellig Aand var over ham.

Endelig: Han kom i Templet af Aandens Drift.

35

Lad os nu se nærmere paa disse tre Ting. »Han var retfærdig og gudfrygtig og forventede Israels Trøst.« Meget er sagt i de Ord. Man forstaar straks, hvad Slags Mand han var. En gudfrygtig Mand med sand og sund Alvor i. Hans Forventning var alvorlig, ikke blot en Stemning. Han stolede paa, at selv om det
40 ikke skete i Dag eller i Morgen, det han længtes efter, det skulde nok komme alligevel. Han var trofast og udholdende.

Trofast og udholdende som det kan være med to Mennesker, der elsker hinanden, men dog er langt fra hinanden og længe borte fra hinanden. Men de
45 venter trofast. »Kanske vil der gaa baade Vinter og Vaar, og næste Sommer med, og det hele lange Aar; men eengang vil han komme, det ved jeg for vist, og jeg skal nok vente, for det lovede jeg sidst.« (Solveigs Sang i »Per Gynt«). Hun venter og sidder og spinder paa sin Rok og nynner sagte, bliver gammel og hvid. Og saa endelig kommer han hjem til hende, som en gammel bøjet Olding.

50

Saadan er den gamle Simeon, han tror fuldt og fast, at det, som Gud paa en eller anden Maade, og maaske for meget længe siden har givet ham et Vink om, det maa ske, det kan aldrig slaa fejl.

55 I denne Verden, hvor man ser saa megen Flygtighed, ude af Øje, ude af Sind, gødet godt at møde saadan en Mand som denne gamle, trofaste Simeon. Man forstaar, at han maatte faa sit Haab opfyldt.

Det andet, der er sagt om ham, var, at den Hellig Aand var over ham.

60

Naar vi hører Udtrykket: den Hellig Aand, tænker vi paa Pinseaanden. Her er Meningen mere ligetil, den, at i hans Hjerte og i hans Hjem raadede der en god Aand; der var godt at være i hans Nærhed, dér raadede en god Aand.

65 Der er nogle Mennesker, der er saadan. Man faar et Indtryk af, at de altid er Gud nær, hvor eller naar man saa end møder dem, de er »altid hjemme« (nemlig hos

Gud). Deres Omgivelser præges af det og paavirkes af det; de bliver til bedre Mennesker.

70

Jeg tror, at Simeon var en af den Slags, og at det er det, der menes med, at den Hellig Aand var over ham.

75

Julen er Børnenes Tid, siger man, og netop naar vi tænker paa det, tænk saa paa, hvor meget det betyder for dem, hvad Luft de indaander i Barndomstiden, hvilken Aand det er, der raader i Barndomshjemmet. Thi dette bliver for en stor Del afgørende for, hvilken Aand der kommer til at raade i Børnenes egne Hjerter og i Børnenes egne Hjem, naar de engang stifter Hjem.

80

Og saa det tredie: Han kom i Templet af Aandens Drift. Det kan betyde, at han var et af de Mennesker, der altid havde Lyst til at vandre til Templet, saa snart der var noget dér at høre eller se. Altsaa en blot almindelig Bemærkning om hans hele aandelige Indstilling.

85

Men det kan ogsaa betyde noget mere specielt. Nemlig dette, at naar han i Dag kom til Templet, da skete det af Aandens Drift. Han følte, at der var usynlige Traade, der trak i ham, Traade, der udgik fra Herren.

90

Det minder om Ord, som vi i Dag har sunget her i Kirken: »Verden gaar i Dit Ledebaand«! af Salme 130. – Herren leder os, i ganske fine og usynlige Traade.

Mange Gange har han sine fine Traade ude efter os, enten for at lede os til noget godt, eller for at lede os bort fra noget ondt, som truer.

95

Undertiden gaar det da nok saadan, at vi mærker noget; men at vi dog ikke ændser det, fordi vi helst selv vil noget andet. Og fordi vi maaske aldrig før har mærket Herrens Maade og Herrens Traade, vi kender dem ikke rigtig.

100

Men den gamle Mand her, han kendte noget til Herrens Maade og Herrens Traade, og han fulgte Vinket den Morgen, og saaledes gik det til, at han kom ind i Templet netop i denne afgørende Stund.

Og dér skete da endelig det, som han havde ventet paa i de mange, mange Aar.

105

Da han kom derind, mødte han først en gammel Kone, Anna, en ligesindet, et

Menneske med samme Forventning og Haab som han selv. De fulgtes ad.

110 Nu kom Tømmermanden Josef med sin Hustru Maria, og denne bar et lille Barn paa Armen. Hvem ved, der kom maaske flere Par i samme Ærinde. Intet usædvanligt deri.

Men lige paa eengang gik det op for Simeon og Anna, hvem det Barn var. Dog, hvordan kunde de dog vide det eller tænke det?

115

En Kunstmaler malede dette Øjeblik; det skulde være til en Altertavle. Man ser, de to kommer med Barnet, og en skarp Solstraale falder ind gennem Vinduet og lægger en straalende Lysglorie blot over det lille Barn, mens alle de andre Skikkelser er i det dunkle.

120

Det kunde være Forklaringen paa, hvordan de to gamle kunde vide, at dette Barn var Israels forventede Trøst, Verdens Frelser.

125 Og den Forklaring er god. Alle andre saa naturligvis Solstraalen; men kun de to saa Solstraalen som en Ledetraad fra Gud selv, som et Vink fra det Høje.

Og hver af dem brød ud i sin Lov og Pris til Gud.

130 Simeon sagde: »Herre, nu lader Du Din Tjener fare i Fred, thi mine Øjne har set Din Frelse, som Du beredte, et Lys til at oplyse Hedningerne, og en Herlighed for Dit Folk, Israel.«

Det var saa kønt, at han ikke tænkte blot paa sig selv, og sin egen Glæde, men ogsaa paa hele sit Folk, og endnu bedre: paa Hedningerne.

135

Han er en rigtig herlig Julemand, han lyser op, og vi kan lære af ham, hvad trofast Forventning betyder, lære hvad Betydning det har, at Guds gode Aand kommer til at præge os selv og vore Hjem, og lære, hvad det fører til, naar vi selv vil lade os lede af ham, der har de fine Traade fra Himlen i sin Haand.

140

Men denne gamle herlige Simeon, tænk ogsaa paa, at han var en Jøde, og tænk paa hans Folk, det trænger til, at vi tænker paa dem, engang Verdens aller lykkeligste, men nu gennem mange Aarhundreder Verdens aller ulykkeligste Folk.

Kilde

Isidor Herskind. Tab aldrig modet. Prædikener. J. Frimodts Forlag, 1942

Kildetype

Dokumentation i bogværk

150

Tags

Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Julesøndag, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/isidor-herskinds-praediken-julesondag>

155

160

165

170

175

180